

Leestekst: Het is beter zo ...

"Niet waar de kinderen bij zijn."

Belachelijk ... Of ze nu iets zeggen of niet, ruzie hebben ze. En 'de kinderen', wij, weten best wel wanneer het weer scheef zit tussen die twee.

"Doe je jas aan, we gaan naar oma", zegt mama. Het gebeurt de laatste tijd steeds maar vaker dat we zo onverwachts naar oma gaan. Het is omdat mama alleen wil zijn. Daan en ik vinden het best. Bij oma is het gezellig. Soms is het een beetje als schuilen voor een storm, knus bij mekaar in de woonkamer.

"Laat de storm maar voorbijrazen", denk ik dan.

"Dieter en Daan, ik moet jullie iets vertellen."

Ik sla het portier van de auto dicht en kijk mams aan. Haar ogen zijn groot en kijken ernstig. Ze ziet er gespannen uit.

"Papa en ik gaan scheiden. Het gaat niet meer. Het spijt me heel erg. We hebben er echt alles aan gedaan, maar het lukt ons niet. Het is beter zo."

Het komt natuurlijk niet als een verrassing. Een paar klasgenootjes hebben ook gescheiden ouders, en al die ruzies ... Maar ik dacht dat ze er wel uitkwamen.

Daan zit achter in de auto stilletjes te wenen. Daardoor krijg ik ook een krop in de keel. Daan is nog maar acht. Mams krijgt het ook moeilijk en zegt door haar tranen heen: *"Kop op jongens, we slaan ons er wel door"*.

We rijden niet naar huis maar rechtstreeks naar oma.

"Waar is papa?", vraag ik aan mama.

"Thuis."

"Alleen?"

"Hij redt zich wel."

Ik heb medelijden met papa, omdat hij nu alleen thuis moet blijven, terwijl wij hier gezellig bij oma zijn.

"Mag hij niet komen?"

"Liever niet, Dieter."

In de logeerkamer staat een koffer voor mij en voor Daan. En een doos met speelgoed van ons allebei.

"Gaan we niet meer naar huis dan?"

"Voorlopig niet."

"Je hebt gewoon onze spullen verhuisd zonder ons iets te vragen!", roep ik verontwaardigd.

"Het ging niet anders. Ik dacht dat je het wel zou begrijpen. Ik dacht dat het zo het beste was."

"Het is helemaal niet het beste zo! Ik begrijp er helemaal niets van!" Ik kan mijn woede niet tegenhouden. *"We komen terug van school en krijgen te horen dat jij en paps gaan scheiden. En plotseling zijn we ook al verhuisd! En niemand die mij wat vraagt!"*

"Word nu niet boos", zegt Daan stilletjes.

Daar is het te laat voor. Ik schop woest een stoel omver.

"Denk je dat het voor mij zo makkelijk is?" Mama zet de stoel weer recht, draait zich om en loopt de kamer uit. Ik hoor haar snikken in de badkamer. Daan weent luidop met lange uithalen en ik vlucht in de tuin, want ik kan niemand troosten.

Vandaag zien we paps voor de eerste keer terug sinds we verhuisd zijn. Dat is nu al drie weken geleden. Hij komt ons afhalen bij oma.

“Hebben jullie me gemist?”

“Een beetje”, zeg ik om stoer te doen. Eigenlijk heb ik papa heel erg gemist.

“Een beetje veel!”, roept Daan.

“Ik jullie ook.”

“Waarom duurde het dan zo lang?”, denk ik.

Het is nu al een maand geleden dat we paps zagen. We zijn intussen verhuisd naar een nieuw huis, niet ver van oma. Daan en ik moeten een slaapkamer delen en dat is lastig, want hij wordt iedere nacht nat wakker. Dan komt mama z'n bed verschonen.

Misschien komt hij ons niet halen, omdat hij niet weet waar we wonen. Soms hoor ik mama aan de telefoon als ze met hem praat. Ze maken dan ruzie over Daan en mij. Waarschijnlijk vinden ze ons vervelende, moeilijke kinderen en is papa blij dat hij ons niet meer elke dag hoeft te zien.

Gisteren stond papa hier aan de deur, maar hij mocht niet binnen van mama. Ze zei dat het haar huis was en dat hij hier niets te zoeken had. *“Toch wel”,* zei hij, *“mijn kinderen”*.

“Waarom mogen we niet mee met papa?”

“Daarom.”

Ik mis hem. Ik weet nu zeker dat hij ons graag wil zien, want hij is nog twee keer teruggekomen. Mama laat hem niet binnen en wil er niet over praten. Gisteren kwam er een brief voor mij van hem. Maar mama wil hem niet geven. Ik begrijp er niets van en vind het niet eerlijk. Waarom mag ik mijn eigen papa niet zien? Hij heeft niks verkeerd gedaan ...

Vanmorgen stond er een mevrouw aan de deur, die mama wilde spreken. Over ons en papa.

Toen de mevrouw weg was, riep mama ons.

“Dit weekend mogen jullie met papa mee. Dat had ik al veel eerder moeten toestaan. Het spijt me. Ik was boos. Jullie hebben het recht jullie papa te zien.” Ze glimlachte een beetje moe. Of opgelucht?

Nu we papa weer mogen zien, ben ik niet meer zo boos over de scheiding. Hij komt ons nu elke week halen voor een hele dag en soms blijven we wel eens een hele week. Daan plast niet meer in bed 's nachts en er zijn gelukkig geen ruzies meer. Het is echt wel beter zo ...

Uit: *Recht of echt, leesteksten waarin kinderrechten een rol spelen, voor de 3de graad van het lager onderwijs, Vormen vzw (www.vormen.org)*